Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

23. října 2014*

„Řízení o předběžné otázce — Celní kodex Společenství — Výběr dovozního cla — Původ zboží — Důkazní prostředky — Listina základních práv Evropské unie — Článek 47 — Právo na obhajobu — Právo na účinnou soudní ochranu — Procesní autonomie členských států“

Ve věci C-437/13,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemsko) ze dne 12. července 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 2. srpna 2013, v řízení

Unitrading Ltd

proti

Staatssecretaris van Financiën,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení S. Rodin, předseda senátu, A. Borg Barthet a M. Berger (zpravodajka), soudci,

generální advokát: N. Jääskinen,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 3. července 2014,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Unitrading Ltd R. Niessen-Cobbenem, jako právním poradcem,

— za nizozemskou vládu B. Koopman, M. Bulterman a H. Stergiou, jako zmocněnkyněmi,

— za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,

— za vládu Spojeného království J. Beeko, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s K. Bealem QC,

— za Evropskou komisi W. Roelsem a B.-R. Killmannem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

* Jednací jazyk: nizozemština.

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Unitrading Ltd (dále jen „Unitrading“) a Staatssecretaris van Financiën ve věci uložení dovozního cla.

Právní rámec

3 Článek 243 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307, dále jen „celní kodex“), stanoví:

„1. Každá osoba má právo podat opravný prostředek proti rozhodnutí celních orgánů v rámci celních předpisů, jež se jí přímo a osobně dotýká.

[...]

2. Opravný prostředek lze podat

a) v prvním stupni u celních orgánů určených k tomuto účelu členskými státy;

b) ve druhém stupni u nezávislého orgánu, jímž může být v souladu s platnými předpisy členských států soud nebo rovnocenný zvláštní orgán.“

4 Článek 245 celního kodexu stanoví:

„Předpisy o postupu při podávání opravného prostředku přijmou členské státy.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

5 Dne 20. listopadu 2007 podala společnost Unitrading, se sídlem v Rickmansworthu (Spojené království), u nizozemských celních orgánů prohlášení k propuštění zboží do volného oběhu týkající se 86 400 kilogramů hlaviček česneku (dále jen „zboží“). Prohlášení předložila společnost F. V. de Groof's In- en Uitklaringsbedrijf BV, která vykonává činnost pod firmou Comex (dále jen „Comex“), jakožto přímý zástupce společnosti Unitrading. V prohlášení byl uveden jako země původu zboží Pákistán. K prohlášení bylo připojeno osvědčení o původu vydané Karachi Chamber of Commerce and Industry dne 5. listopadu 2007.

6 Dne 21. listopadu 2007 odebraly nizozemské celní orgány vzorky zboží. Téhož dne si tyto orgány vyžádaly složení doplňující jistoty z důvodu pochybností, které měly o zemi původu uvedené deklarantem. Vzhledem k tomu, že společnost Unitrading složila tuto jistotu, uvedené orgány dne 26. listopadu 2007 zboží propustily. Celní laboratoř v Amsterdamu (Nizozemsko) však nechala zkontrolovat část každého vzorku (dále jen společně „dílčí vzorky“) laboratoří US Department of Homeland Security, Customs and Border Protection (Úřad pro cla a ochranu hranic ministerstva vnitřní bezpečnosti Spojených států) (dále jen „americká laboratoř“) podle metody tzv. „ICP/MS [Inductively coupled plasma mass spectroscopy] s vysokou citlivostí“. Posledně uvedená laboratoř v dopise ze dne 8. ledna 2008 zejména uvedla, že existuje přinejmenším 98 % pravděpodobnost, že dotčené zboží je čínský česnek.

7 Na žádost společnosti Comex byla jiná část každého vzorku odeslána do americké laboratoře, která po provedení analýzy potvrdila svá předcházející zjištění. Naproti tomu žádost společnosti Comex, aby bylo zboží na náklady společnosti, na jejíž účet bylo zboží dovezeno do Nizozemska, zkontrolováno v Pákistánu, celní orgány zamítly.

8 Celní laboratoř v Amsterdamu sdělila výsledky nových analýz útvarům dotyčného nizozemského celního úřadu. Posledně uvedený orgán informovala také o skutečnosti, že zbytek analyzovaných vzorků nebude uchováván v jejích prostorách, ale že kontrolní vzorky budou uchovávány v centrálním skladu do 30. května 2009, o čemž byla společnost Unitrading informována dne 11. června 2008. Dne 2. prosince 2008 dospěly celního orgány k závěru, že zboží pochází z Číny.

9 Dne 19. prosince 2008 byl vydán a společnosti Unitrading doručen celní výměr (dále jen „sporný celní výměr“). S ohledem na tvrzenou skutečnost, že zboží pocházelo z Číny, bylo uloženo dodatečné clo ve výši 1 200 eur za 1 000 kilogramů, tedy 98 870,40 eur.

10 Společnost Unitrading podala proti spornému výměru odvolání, přičemž zpochybnila analýzy provedené americkou laboratoří. Americká laboratoř na dotaz celní laboratoře v Amsterdamu v e-mailu ze dne 9. února 2009 uvedla, že dílčí vzorky byly porovnány s informacemi obsaženými v jejích databázích týkajících se země původu, kterou uvedl deklarant, a sice Pákistánu a předpokládané země původu, a sice Číny. V březnu 2009 americká laboratoř mimoto celní laboratoř v Amsterdamu informovala, že ve vzorcích zboží bylo odhaleno více než patnáct stopových prvků. Uvedená laboratoř však odmítla prozradit informace týkající se regionů Číny a Pákistánu, které byly předmětem srovnávání z důvodu, že se jedná o citlivé informace a že přístup k těmto informacím je na základě právních předpisů omezen.

11 Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF) dospěl ve zprávě z mise ze dne 20. října 2009 týkající se v Číně vedeného vyšetřování určitého množství zásilek čerstvého česneku, které byly uskutečněny do Spojeného království, Nizozemska a Belgie, pro něž deklarant uvedl jako zemi původu Pakistán, zatímco existovalo podezření, že zboží pocházelo z Číny, k závěru, že lze mít důvodně za to, že zemí původu není Pakistán, ale Čína.

12 Vzhledem k tomu, že sporný celní výměr byl za těchto podmínek celními orgány potvrzen, předložila společnost Unitrading věc Rechtbank te Haarlem (soud v Haarlem), který rozsudkem ze dne 12. srpna 2010 prohlásil žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí za neopodstatněnou. Společnost Unitrading podala proti tomuto rozsudku odvolání ke Gerechtshof Amsterdam (odvolací soud v Amsterdamu), který dne 10. května 2012 prvoinstanční rozsudek potvrdil, přičemž měl zejména za to, že nizozemské celní orgány prokázaly, že zboží nepocházelo z Pákistánu, ale z Číny. Gerechtshof te Amsterdam mimoto uvedl, že k datu jednání před Gerechtshof ještě existovaly v Amsterodamu kontrolní vzorky zboží, které mohly posloužit k případnému nezávislému posouzení. Společnost Unitrading podala u předkládajícího soudu kasační opravný prostředek.

13 Za těchto podmínek se Hoge Raad der Nederlanden rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Implikují práva zakotvená v článku 47 Listiny, pokud se celní orgány chtějí při prokazování původu dovezeného zboží opírat o výsledky analýz provedených třetí osobou, ke kterým tato třetí osoba odmítla poskytnout doplňující informace jak celním orgánům, tak deklarantovi zboží, v důsledku čehož je ztíženo nebo znemožněno ověření nebo vyvrácení správnosti vyvozených závěrů, jakož i soudu bráněno v posouzení výsledků analýz, jež mu přísluší, to, že uvedené výsledky nemohou být soudem zohledněny? Je pro přezkum této otázky relevantní, že dotčená třetí osoba nesdělila celním orgánům a dotyčnému příslušné informace s nepodloženým odůvodněním, že se jedná o informace citlivé z hlediska výkonu práva (‚law enforcement sensitive information‘)?

2) Vedou práva zakotvená v článku 47 Listiny za předpokladu, že celní orgány nemohou poskytnout doplňující informace o provedených analýzách, na kterých je založen jejich závěr, že dotčené zboží pochází z určité země – závěr, který je předmětem podaného odůvodněného opravného prostředku – k tomu, že celní orgány – pokud to lze od orgánů důvodně požadovat – musí dotyčnému poskytnout součinnost v rámci jeho žádosti, aby byly na jeho náklady provedeny analýzy nebo odběry vzorků v zemi, kterou uvedl v celním prohlášení jako zemi původu?

3) Je pro přezkum první a druhé otázky relevantní, že po oznámení dlužných cel byly části vzorků zboží, s nimiž mohl dotyčný pro účely ověření jinou laboratoří nakládat, po určitou dobu uchovávány, i když výsledek takových ověření by nic nezměnil na skutečnosti, že zjištění laboratoře, s nimiž se seznámily celní orgány, nelze přezkoumat, takže bude v takovém případě i soudu znemožněno – v případě, že by jiná laboratoř dospěla k závěru o témže původu, který uvedl dotyčný v celním prohlášení – aby porovnal závěry obou laboratoří z hlediska jejich spolehlivosti? V případě kladné odpovědi, musí celní orgány informovat dotyčného o existenci uchovávaných kontrolních vzorků zboží a skutečnosti, že může požádat o možnost s nimi nakládat za účelem provedení uvedených ověření?“

K předběžným otázkám

K první otázce

14 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda článek 47 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby byl důkaz o původu dovezeného zboží, předložený celními orgány, založen na výsledcích analýz provedených třetí osobou, o nichž tato třetí osoba odmítá poskytnout doplňující informace jak celním orgánům, tak celnímu deklarantovi, v důsledku čehož je ztíženo nebo znemožněno ověření nebo vyvrácení správnosti vyvozených závěrů.

15 Podle společnosti Unitrading článek 47 Listiny vyžaduje, aby dotyčný měl možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká. Mimoto s přihlédnutím k zásadě kontradiktornosti, jež je součástí práva na obhajobu, musí mít účastníci řízení právo seznámit se všemi důkazy nebo vyjádřeními předloženými soudu, aby se k nim mohli vyjádřit a aby mohli ovlivnit jeho rozhodnutí. Soudní dvůr již v rozsudku ZZ (C-300/11, EU:C:2013:363) rozhodl, že pokud se jeví nezbytné nesdělit dotyčnému určité informace zejména z důvodu naléhavých důvodů související s bezpečností státu, vnitrostátní soud musí mít k dispozici a zavést techniky a procesněprávní pravidla, které umožňují skloubit tyto důvody s právy zakotvenými v článku 47 Listiny.

16 Česká vláda zdůrazňuje, že pokud celní orgány zamýšlejí vycházet při svém rozhodování z toho, že deklarantem uváděná země původu zboží neodpovídá skutečnosti, musí celní orgány ohledně takto tvrzené skutečnosti unést důkazní břemeno. Pouhá zpráva o kontrole, z níž jasně vyplývá, jaký postup kontroly byl zvolen a k jakému výsledku vedl, dostatečným způsobem na to, aby mohly celní orgány posoudit věrohodnost a relevanci výsledků a aby měla dotčená osoba možnost se k těmto výsledkům užitečně vyjádřit, může mít důkazní hodnotu.

17 Nizozemská vláda uvádí, že ani celní orgány ani společnost Unitrading ani předkládající soud se nemohly v plném rozsahu seznámit se všemi podrobnostmi analýz provedených americkou laboratoří. Nicméně s přihlédnutím ke spolehlivosti této laboratoře mohly mít tyto orgány legitimně za to, že zprávy o výsledcích analýz představovaly dostatečný důkaz. Účinnost soudního přezkumu zaručeného článkem 47 Listiny zejména vyžaduje, aby měl dotyčný možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká. Tento požadavek byl přitom podle ní ve sporu v původním řízení dodržen.

18 Vláda Spojeného království tvrdí, že s výhradou dodržení zásady rovnocennosti a zásady efektivity přísluší na základě článku 245 celního kodexu vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu, aby upravil podmínky postupu pro výkon práva podat opravný prostředek proti rozhodnutí vnitrostátního celního orgánu v neprospěch dotyčného. Soudní dvůr podle ní v bodech 57 až 66 rozsudku ZZ (EU:C:2013:363) rozlišoval mezi důvody, na kterých spočívá správní rozhodnutí a důkazy, na kterých jsou založeny tyto důvody, a rozhodl, že přísluší vnitrostátnímu soudu, aby posoudil, zda a v jakém rozsahu může omezení práva na obhajobu plynoucí z toho, že nebyl informován o důkazech ovlivnit důkazní hodnotu těchto důkazů.

19 Podle Evropské komise jsou při neexistenci unijní právní úpravy týkající se pojmu důkaz totiž v zásadě přípustné všechny důkazní prostředky, které procesní právo členských států připouští v řízeních obdobných řízení upravenému v článku 243 celního kodexu. Nicméně z bodů 62 až 67 rozsudku ZZ (EU:C:2013:363) podle ní vyplývá, že přísluší příslušným celním orgánům prokázat, že by dosažení důležitých cílů obecného zájmu členským státem bylo ohroženo zpřístupněním konkrétních a úplných důkazů, které odůvodňují legalitu jejich rozhodnutí.

20 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora účinnost soudního přezkumu zaručeného článkem 47 Listiny na jedné straně předpokládá, že dotyčný bude mít možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká, buď přečtením samotného rozhodnutí, nebo na základě sdělení těchto důvodů na jeho žádost, aby mu tak bylo umožněno hájit svá práva za co nejpříznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud. Na druhé straně musí mít příslušný soud možnost od dotčeného orgánu vyžadovat sdělení těchto důvodu, aby byl plně schopen provést přezkum legality dotčeného vnitrostátního aktu (v tomto smyslu viz rozsudek ZZ, EU:C:2013:363, bod 53 a citovaná judikatura).

21 Pokud jde o soudní řízení, z judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že s ohledem na zásadu kontradiktornosti, jež je součástí práva na obhajobu zakotveného v článku 47 Listiny, musí mít účastníci řízení právo seznámit se se všemi důkazy nebo vyjádřeními předloženými soudu, aby se k nim mohli vyjádřit a aby mohli ovlivnit jeho rozhodnutí. Pokud by totiž soudní rozhodnutí vycházelo ze skutkových okolností a dokumentů, s nimiž se účastníci řízení nebo kterýkoli z nich nemohli seznámit, a tedy se k nim nemohli vyjádřit, bylo by porušeno základní právo na účinnou soudní ochranu (rozsudek ZZ, EU:C:2013:363, body 55 a 56, jakož i citovaná judikatura).

22 Nicméně není patrné, že zásady uvedené v bodech 20 a 21 tohoto rozsudku byly v takovém případě, jako je případ, jenž je předmětem věci v původním řízení, porušeny. Z předkládacího rozhodnutí totiž vyplývá, že společnost Unitrading zná důvody, na kterých je založeno rozhodnutí, které se jí týká, že se seznámila se všemi důkazy nebo vyjádřeními předloženými soudu, aby mohla ovlivnit jeho rozhodnutí, a že se k nim mohla vyjádřit.

23 Za těchto podmínek výsledky analýz poskytnuté americkou laboratoří tvoří pouhý důkazní prostředek, který jak celní orgány, tak nizozemské soudy mohly, také s přihlédnutím k argumentům a důkazům předloženým společností Unitrading, považovat za dostatečný k prokázání skutečného původu zboží. Jak správně zdůraznila Komise, při neexistenci unijní právní úpravy týkající se pojmu důkaz jsou totiž v zásadě přípustné všechny důkazní prostředky, které procesní právo členských států připouští v řízeních obdobných řízení upravenému v článku 243 celního kodexu [Sony Supply Chain Solutions (Europe), C-153/10, EU:C:2011:224, bod 41 a citovaná judikatura].

24 Přípustnost takového důkazního prostředku, i za předpokladu, že je relevantní či dokonce určující pro řešení dotyčného sporu, nemůže být zpochybněna pouhou skutečností, že tento důkazní prostředek není plně ověřitelný dotyčným účastníkem řízení ani soudem, kterému byla věc předložena, jako je tomu patrně u výsledků analýz americké laboratoře, ve věci v původním řízení. I když v takovém případě dotyčný účastník řízení nemůže zcela ověřit správnost těchto výsledků analýz, nenachází se přesto v situaci srovnatelné se situací dotčenou ve věci, ve které byl vydán rozsudek ZZ (EU:C:2013:363), v níž jak dotyčný vnitrostátní orgán, tak soud, u něhož byla žaloba proti

rozhodnutí přijatému tímto orgánem podána, odmítly na základě vnitrostátní právní úpravy dotčené v této věci sdělit dotyčnému konkrétní a úplné důvody, které byly základem rozhodnutí, jež se ho týká.

25 Není patrné, že by právo na účinnou soudní ochranu bylo ve sporu v původním řízení porušeno, neboť soudy, které se postupně věcí zabývaly, nejsou na základě vnitrostátního práva vázány posouzením skutkového stavu a zejména důkazních prostředků provedeným celním orgánem (v tomto smyslu viz rozsudek Wilson, C-506/04, C-506/04, EU:C:2006:587, bod 61).

26 Pokud relevanci důkazního prostředku, který si všichni účastníci řízení, jakož i soud, jemuž byl spor předložen, nemohou zcela ověřit, jako je tomu v případě výsledků analýz dotčených v původním řízení, může dotyčný účastník řízení platně zpochybnit, zejména pak tvrzením, že tento důkazní prostředek může představovat pouze nepřímý důkaz tvrzených skutkových okolností, a uvedením jiných poznatků, které mohou podložit jeho odlišná tvrzení, nebylo právo této osoby na účinnou soudní ochranu, zakotvené v článku 47 Listiny, v zásadě porušeno. Jak přitom vyplývá z předkládacího rozhodnutí, jakož i vyjádření nizozemské vlády předneseného na jednání, soudy, které se postupně věcí v původním řízení zabývaly, mohly volně hodnotit relevanci důkazních prostředků, které jim byly předloženy.

27 Vzhledem k tomu, že článek 245 celního kodexu v této souvislosti stanoví, že předpisy o postupu při podávání opravného prostředku stanoveném v článku 243 tohoto kodexu přijmou členské státy, je třeba konstatovat, že je na vnitrostátním právním řádu každého členského státu, aby upravil procesní podmínky těchto postupů za předpokladu, že tyto podmínky nejsou méně příznivé než ty, které se týkají obdobných řízení na základě vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti), a že v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných právním řádem Společenství (zásada efektivity). Tyto úvahy platí i v případě, kdy se konkrétně jedná o důkazní pravidla (v tomto smyslu viz rozsudek Direct Parcel Distribution Belgium, C-264/08, EU:C:2010:43, body 33 a 34 a citovaná judikatura).

28 Pokud vnitrostátní soud konstatuje, že skutečnost, že důkazní břemeno ohledně původu zboží uvedeného v celním prohlášení je ponecháno na dlužníkovi celního dluhu, neboť je na něm, aby vyvrátil relevanci nepřímého důkazního prostředku použitého celními orgány, může znemožnit nebo nadměrně ztížit předložení takového důkazu, a to zejména z toho důvodu, že se jedná o důkaz o údajích, které takový dlužník nemá, je povinen za účelem zajištění dodržení zásady efektivity použít veškeré procesní prostředky, které mu poskytuje vnitrostátní právo, mezi nimiž je i právo nařídit provedení nezbytného dokazování (v tomto smyslu viz rozsudek Direct Distribution Belgium, EU:C:2010:43, bod 35 a citovaná judikatura).

29 Nicméně pokud vnitrostátní soud poté, co využil všech procesních prostředků, které mu poskytuje vnitrostátní právo, dospěje k závěru, že skutečný původ dotyčného zboží je jiný než původ uvedený v celním prohlášení, a že uložení dodatečného cla nebo také pokuty deklarantovi je tudíž odůvodněné, nebrání článek 47 Listiny tomu, aby uvedený soud přijal rozhodnutí v tomto smyslu.

30 S ohledem na předcházející úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že článek 47 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby důkaz o původu dovezeného zboží, předložený celními orgány na základě vnitrostátního procesního práva, byl založen na výsledcích analýz provedených třetí osobou, o nichž tato třetí osoba odmítá poskytnout doplňující informace jak celním orgánům, tak celnímu deklarantovi, v důsledku čehož je ztíženo nebo znemožněno ověření nebo vyvrácení správnosti vyvozených závěrů za předpokladu, že bude dodržena zásada efektivity a zásada rovnocennosti. Je na vnitrostátním soudu, aby ověřil, zda tomu tak bylo ve věci v původním řízení.

K druhé a třetí otázce

31 Podstatou druhé a třetí otázky, které je třeba zkoumat společně, je, zda v takovém případě, jako je případ dotčený ve věci v původním řízení a za předpokladu, že celní orgány nemohou poskytnout doplňující informace o dotyčných analýzách, musí být článek 47 Listiny vykládán v tom smyslu, že práva, která zakotvuje, implikují, že celní orgány musí vyhovět žádosti dotyčného, aby byly na jeho náklady provedeny analýzy dotčeného zboží v zemi uváděné deklarantem jako země původu. Mimoto se předkládající soud táže, zda je relevantní skutečnost, že během určitého období byly uchovávány části vzorků zboží, a sice části vzorků, s nimiž dotyčný mohl pro účely ověření jinou laboratoří nakládat, a v případě kladné odpovědi, zda celní orgány musí dotyčného informovat o existenci uchovávaných dílčích vzorků zboží, jakož i skutečnosti, že může požádat o možnost s nimi pro účely uvedených ověření nakládat.

32 Pro účely odpovědi na druhou a třetí otázku je třeba zaprvé připomenout, že článek 47 Listiny v zásadě nebrání tomu, aby důkaz o původu dovezeného zboží, předložený celními orgány na základě vnitrostátního procesního práva, spočíval na výsledcích analýz provedených třetí osobou, jejichž správnost není možné ověřit nebo vyvrátit, za předpokladu, že budou dodrženy zásada efektivity a zásada rovnocennosti.

33 Zadruhé z bodu 27 tohoto rozsudku vyplývá, že je věcí vnitrostátního právního řádu každého členského státu, jak upraví procesní podmínky soudních řízení uvedených v článku 243 celního kodexu za předpokladu, že tyto podmínky nejsou méně příznivé než ty, které se týkají obdobných řízení na základě vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti), a že v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných právním řádem Společenství (zásada efektivity), a dále, že tyto úvahy platí i v případě, kdy se konkrétně jedná o důkazní pravidla.

34 Tyto úvahy jsou přitom plně použitelné na druhou a třetí otázku. Aniž by byla dotčena povinnost členských států dodržovat zásadu efektivity a zásadu rovnocennosti, musí být otázka, zda v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, musí celní orgány vyhovět žádosti dotyčného, aby byly provedeny analýzy v třetí zemi, a relevance skutečnosti, že části vzorků zboží byly po určitou dobu uchovávány, a v případě kladné odpovědi otázka, zda celní orgány musí o posledně uvedené skutečnosti dotyčného informovat, posouzeny na základě vnitrostátního procesního práva.

35 Na druhou a třetí otázku je tedy třeba odpovědět, že v takovém případě, jako je případ dotčený ve věci v původním řízení, a za předpokladu, že celní orgány nemohou poskytnout doplňující informace o dotyčných analýzách, otázka, zda celní orgány musí vyhovět žádosti dotyčného, aby byly na jeho náklady provedeny analýzy v zemi uvedené deklarantem jako země původu, jakož i otázka, zda je relevantní skutečnost, že části vzorků zboží, se kterými dotyčný mohl pro účely ověření jinou laboratoří nakládat, byly po určitou dobu uchovávány, a v případě kladné odpovědi otázka, zda celní orgány musí dotyčného informovat o existenci uchovávaných dílčích vzorků zboží a skutečnosti, že může požádat o možnost s nimi pro účely uvedených ověření nakládat, musí být posouzeny na základě vnitrostátního procesního práva.

K nákladům řízení

36 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

1) **Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby byl důkaz o původu dovezeného zboží, předložený celními orgány na základě vnitrostátního procesního práva, založen na výsledcích analýz provedených třetí osobou, o nichž tato třetí osoba odmítá poskytnout doplňující informace jak celním orgánům, tak celnímu deklarantovi, v důsledku čehož je ztíženo nebo znemožněno ověření nebo vyvrácení správnosti vyvozených závěrů, za předpokladu, že bude dodržena zásada efektivity a zásada rovnocennosti. Je na vnitrostátním soudu, aby ověřil, zda tomu tak bylo ve věci v původním řízení.**

2) **V takovém případě, jako je případ dotčený ve věci v původním řízení, a za předpokladu, že celní orgány nemohou poskytnout doplňující informace o dotyčných analýzách, otázka, zda celní orgány musí vyhovět žádosti dotyčného, aby byly na jeho náklady provedeny analýzy v zemi uvedené deklarantem jako země původu, jakož i otázka, zda je relevantní skutečnost, že části vzorků zboží, se kterými dotyčný mohl pro účely ověření jinou laboratoří nakládat, byly po určitou dobu uchovávány, a v případě kladné odpovědi otázka, zda celní orgány musí dotyčného informovat o existenci uchovávaných dílčích vzorků zboží a skutečnosti, že může požádat o možnost s nimi pro účely uvedených ověření nakládat, musí být posouzeny na základě vnitrostátního procesního práva.**

Podpisy.